

KIADÓHIVATAL:
Kaposvár, Zárda-utca
17. szám.

Ide czimzendők az
el fizetési pénzek, hírdetések és nyiltterek

Megjelen minden
vasárnap.

Előfizetési díj:
Egész évre . . . 8 korona
Félévre 4 korona
Negyedévre . . . 2 korona
Egyes számok 20 f.-ért
az előfizető helyeken kap-
hatók.

NÉPJOG

POLITIKAI HETILAP.

ÉRKEFTŐSÉG:
Kaposvár, Zárda-utca
17. szám.

Ide czimzendők a lap
szellemi részét illető
minden közlemények.

Megjelen minden
vasárnap.

Előfizetési díj:
Egész évre . . . 8 korona
Félévre 4 korona
Negyedévre . . . 2 korona
Egyes számok 20 f.-ért
az előfizető helyeken kap-
hatók.

Somogyvármegye közgyűlése.

(Tiszti választások.)

Az ország egyik legtekintélyesebb vármegyéje: Somogyvármegye, amely sokban fölér egy apróbb német fejedelemséggel február 1-én fontos közgyűlést tartott. Ez a közgyűlés elsősorban szép beszédben az elhunyt alispánt s mindjárt betöltötte az elárult alispáni s éket, több főszolgabíró választott, üdvözölte lakájhangú feliratban a kormányt stb. szóval nevezetes munkát végzett.

Az őszinte felbuzdult és talán csak a részvét nyilvánítás momentumában volt észlelhető, amikor ismételt elparentáltak a néhai Maár Gyulát Sárközy Bélának tudvalevőleg nem volt ellenjelöltje, egyhangú megválasztása az alispáni székre távolból sem volt osztatlan lelkesedés által kísérve. Valami nyommaszó hangulat szállt a nagyterem közönségére s a megyei urak, a karzati hölgyök önség rokonszenve mintha nagy részben az alispán jobb oldalán ülő főjegyző felé fordult volna, aki látszólag megnyugodva ült szokott sápadt arcával s ékében.

Amikor elhangzott az új alispán hivatalos esküje, majd a programbeszéde, felállt Széchenyi Imre gróf, kinek nem sikerült beszédével lejjebb

foglalkozunk. Az alispán üdvözlésére szót emelt Szalay Károly is.

A későbbi választások és a közgyűlés egyéb részleteiről tudósítunk a következő:

Majdnem ötszáz megyebizottsági tag jött be a választásra, akik már előző nap nagy számban gyülekeztek egymást kapacitálva a városban. Különösen a Korona vendéglő helyiségei voltak hangosak s nem egy jelöltnek ott dönt el a sorsa a fehér asztalok mellett.

Január elsején reggel 9 órakor már nagy közönség szorongott a vármegyeház nagy termében, melynek karzatát előkelő hölgyközönség töltötte meg.

Tallán Gyula főispán 9 órakor nyitotta meg a közgyűlést, melynek tagjait meleg szavakban üdvözölte. Először az alispáni jelentést olvasták fel, amely után Kriszt Béla indítványozta, hogy Hegyesi szigetvári főbírónak a vagyonbiztonság körül szerzett érdemeit jegyzőkönyvbe foglalják. Az indítvány indoklást a közgyűlés bár morajjal fogadta, — mindazonáltal Kriszt javaslatát elfogadták.

Szalay Károly zajos helyeslés között az elen emelt óvást, hogy az alispáni jelentés adó hátralékáról is beszél, holott ilyenről a múlt évben tekintettel a politikai helyzetre szó sem lehet. Szalay e kifejezés törülését kívánta, amit a közgyűlés helyeselt is. Szabó Kálmán Maár Gyula emlékére remek beszédet tartott, amelyet teljes terjedelmében itt közlünk.

Méltóságos Főispán! Tekintetes Törvényhatósági Közgyűlés!

Midőn ma ily szép számmal gyűltek össze a megyebizottság tagjai, hogy az év-

negyedes közgyűlésen intézzék a megye ügyeit, — a teendőket elsőjévé tették az üresen álló alispáni szék betöltését. Tudunk kell, hogy ezen alkotmányos cselekmény végrehajtásához vezető utat a boldogult alispán sirhalmához vezet. Itt meg kell állanunk, hogy tőle búcsút vegyünk és érdemeiről megemlékezzünk, — nehogy benünket a hálátlanság vádjá érjen — amellyel Somogyvármegye közönségét illetni nem szabad. Néhai Maár Gyula, Somogyvármegye pár hóval ezelőtt elhunyt alispánja, a vármegye közönségét mint tisztviselő különböző fokozatu állásokban 38 évig égis szolgálta — hűséggel, odaadó munkássággal, tisztelettel és szeretettel.

Az alkotmányos élet hajnalodásával, 1865 őszén szolgabíróvá választott. A megye régi beosztása szerint a szigetvári járás azon része volt az ő numerusa, amely a Kapos csatornán túl, az ugynevezett Zselic részt teszi. Törvénytszélő, békés, jó népével egyetértésben intézte járási ügyeit, nagy szorgalommal és ügyszeretettel, kezelve községeinek érdekeit. Az alkotmány helyreállítása után a megye újra rendeztén és osztatván be, az 1871 végén tartott megyei tisztújításon egyhangúlag vármegyei főjegyzővé választott. — Ezen rangban és minőségben szolgált 1893-ig, amidőn alispánvá választott, amely tisztséget viselte mult év november 15-ig, gyászos halála napjáig.

Főjegyzői működését, amely 1872. évvel kezdődik jól ismerem, mint volt tiszti társam, akivel amugy is hivatalos utasítás szerint közölni kellett minden kétes kérdéseket. A hetvenes évek eleje volt szolgáltaának legterhesebb része; — nem csupán azért, mert az újabb közigazgatási törvények terhet róttak a főjegyző vállaira, de

TÁRCZA.

Nagynéni

Mily csalán tova szállt felettem
A könnyű szárnyu, gyors idő!
Im én is már nagynéni lettem
S e két gyerek fejemre nő!
Nagynéni! érzik már e néven
A méltóság, mit a kor ad,
Hajamban szinte látni vélem
Az évek hamvas hájkorát.

A tavasz, édes rózsaszárnyon,
Calfán nevetve elhalad;
Hogy tova tűnjön, tova szálljon
Elég egy tünde pillanat.
Es az aranyesugárú nyár is
Iramló habként elfutó;
Alig hogy hön tündöklő, máj is
Nyomába lép a nyárutó!

De míg köröttem napsugár van
Ne legyen ajkamon panasz.
Bucsuzzunk el frissen, vidámán:
Isten veled, te szép tavasz!
Ráta néz Babette nagy, kék szemével
Kis Panniczám is rám nevet,
Ó véletlek bizony nem ér fel
Ezer sugárzó kikelet!

Ó jöjjetek ti drága, pajzán
Csicsérgő rózsás gyermekek!
Mindent gyíkök édes arczán
Moslygó hajnal fény lebeg.

Es a tavaszt, bar tova szállott,
En tötem sosem érje vád,
Csak hintsen rátok friss virágot,
Reátok minden sugarát!

Szalay Fruzsba.

Az unoka.

[Babette nek születésnapjára.]
Irtá: Kisfaludy Atala.

Nem Babette a neve. Csak én hívom így. De aki látja, az mindjárt tudja, hogy őt nem keresztelheték Borbálanak; azt is azonban rögtön megérti, hogy ő nem lehet más csak Babette.

Mert hit tudjátok, ő az én legkisebb kis leányomnak iczipiczi leánya s a mesékben is — ugye emlékeztek? — a három király kisasszony közül mindig a legkisebbik a legjobb, a legszebb, a legédesebb. Így volt az én harmadik kis leányommal is. Hiába nőit meg nagyra, igen nagyra, ő azért mindig csak az az édes kicsike, a »Baba« maradt. Babának nevezték tanítóit, mestereit, táncosait, udvarlóit, imádóit. Babának szólította vőlegénye, férje. Es Baba volt ő még akkor is, mikor — gondoljátok csak! — a Baba háza fölött egyszerre a gólya kelepelt s így szólt: »ime hoztam a Babának egy Babettet!«

Epen kaczagni akartam a gólya által használt e furcsa francziáskodó diminutive

fölött, de e név »Babette« oly mondhatatlanul édesen, maghatóan hangzott, hogy szemeim könybe lábadtak s szívem minden dobbanása, édes fájó boldogságban újra meg újra ujjongva ismételte: »Babette! Babette! Babette!« S talán szívem e hangos dobogásra, szólítására ébredt fel az a gólya által hozott csodás, meseszerű kis teremtmény, mely — félig virág, félig madár — virul mint a bimbó, bug mint a galamb s a minőt csak is tavasz közeledtén hajnalhasadtakor gólyamadár hozhat távol délvidekről. Aranyos bölcsőben halk rebbenés támad, meglebben a függöny lenge könnyű fátyla. Sugárzó, kékes fény árad körülötünk: Babette felnyitja szemeit. De, óh minő szemeket! Mihez hasonlítsam azokat? A napsugaras éghez, mikor mosolyognak. A holdfényben uszó tengerhez, mikor álmatagon révedeznek. A harmatban ragyogó ne-felejtshet, mikor könybe borulnak. Es mihez hasonlítsam azt az egész szemfényvesztést, azt a búbájt, varázst, igézetet, ami onnan azok közül a habszerű lenge csipkék libegő-lobogó szallagok közül felém mosolyog? Képzeltetek mindent ami szép, viruló és mosolygó a természetben, mindent ami aranyos és tündöklő, mindent ami hófehér, mindent ami rózsás; képzeltétek egy búbájba olvadva a lilíomot, a rózsát, a sugarat és a harmatot s mindezt a kék ég vagy

hite

1904. évi február 7.

azért is, mert a multban szolgált öreg tisztviselők az újban rendezett vármegye szolgálatába is átjöttek — akik az 1830 — 40. és 44. évi törvények szellemében óhajtották virni tovább is a közigazgatás ügyeit és szoktól eltérni és az újabb törvényeket alkalmazni nem akarták.

Előttük a régi vármegye mindenhatósága állott és fáztak a gondolatától, a régi jogokból bármi kis részt is feladni és azt a központi államhatalomnak átengedni, — mert emlékeztőkben élt a régi vármegye, amelynek ellenállásán annyiszor tört meg Bécs hatalma. Így a kormány rendeleteinek végrehajtása a fiatal főjegyző türelmét sokszor kínos próbára tették az öregek makacskodásával. Amde az idők folyamán amint egyfelől ritkult az öregek sora, úgy nőtt másfelől a köztudatban a magyar állameszme ereje és áthatósága — és ezzel a sok surlodás lassankint elmúlt. De egyet megtanult az öregektől, — a vármegye szeretetét; ez lelkébe mélyen bevésődött és mintegy fő jellemvonásaként domborodott ki, — mert valóban az egészséges községi és megyei közélet alapja is az országos helyes fejlődésnek.

Vármegyét annyira szerette, hogy midőn egy ízben alispánságra előlépésre alkalom nyílt számára és ő az általános közóhaj miatt félreállni kényszerült, — nem vált meg a megye szolgálatától és senki iránt haragos gyűlölséget ezen mellőzés miatt nem táplált, — de sőt teljes munkaerjét továbbra is a megye ügyének szentelte, mivel úgy mond, a megye békéje oly szent dolog, ami elől minden magánérdeknek és tekintetnek hátrálni kell.

Tisztelt Közgyűlés! Ha valaki a földet, a barázdát, a hantot nem szereti, ha a farügy takadása és a mezők virágai láttára szívében örömet nem érez, hanem csupán a rideg hasznót keresi, mit a földből kicsikarhat: az ne foglalkozzék mezőgazdasággal, mert az szerencsétlen birtokának csak zsarolója lesz, — míg kicsigázott földje végre az áldatlan munkát csak gazterméssel fizet; — és elerőtlenedve álkává lesz későbbi urának. Akinek szívében nem lakik szeretett a föld népe iránt, ki nem érez együtt a szegénnyel, — az ne vállalkozzék közhivatalra, mert az szerencsétlen népének csak zsarnoka lesz és áldatlan munkája után népe szívéből kivész a törvénytisztelet.

A boldogult, midőn átvette szüleitől

kis gazdaságát, azt elhagyott és szegény állapotban taláta. Teljes erővel fogott hozzá, hogy azt erőre emelje. Fat, szőlőt plántált, — épített és a szűk termést újra befektette a földre, hogy a sovány barázda erősödjék és teljesebb kelést teremjen; így az értéktelen, kicsigázott birtokot egy értékes, szép rendezett gazdasággá tette. Háza táját lelket szívet gyönyörködtető faültvényekkel vette körül. És e szorgalom és fáradhatlan munkásság szemléltése jó példaként szolgált kised faluja népének, mert a hetvenes évek elején még nehéz viszonyok között lévő község ma inár a megye módos és gyarapodó községei között is számot tesz.

Itt is áldásos és hazafias munkát teljesített. Nem hiába zokogott koporsójánál faluja öreg lelkésze a néppel együtt, mert jól érezték, hogy sirba viszik atyai barátjukat, vezetőjüket, támaszukat Min' közigazgatási bíró és jogszolgáltató példaképe volt a nép igaz barátjának, — igaz szívvel részt véve népe bajaiban, különös szeretettel a szegény iránt.

Nem fenyegetett a törvénykönyvvel senkit, hogy mennyi a tilalom és parancsolatok összessége és mennyi büntetés rémiti abból az eilene vétőket; hanem a hozzá kéréssel, panaszszal érkező szegénynek azt magyarázta, hogy az a törvénykönyv jó forrás, amelyből mindenki meríthet saját védelmére, mert ez biztosítja a kicsit a nagy és az erőtlent az erős ellen, — mert a zsöllér alacsony házikója, éppen olyan törvényes védelem alatt áll, mint a nagy palota. Ez a törvény védi a polgárok életét, vagyonát, a családok örökét, az árvákat minden gonosz erőszak és csalás ellen. Ne-n örvendett a törvény utvesztőibe betévedt ember kínos vergődésén, de sietett azt kiszabadítani, — helyrehozván az okozott és szenvedett sérelmeket. Ha pedig oly cselekménnyel találkozt, amely törvénybe ütközt, megtorlást várt, ott felkereste a legapróbb körülményeket, amik a vétkes javára beszámításba vehetők voltak, — hogy enyhítse a büntetést. Egy szegény se távozott könnyes szemekkel bírói székétől, kit kegyetlen ítélete vagy hatalmi dolyfe méltatlanul megalázott volna. Amde sem hűséggel végzett munka, sem szeretettel tett szív, sem bölcsesség nem biztosíték arra, hogy halála idejét és módját halandó ember meghatározhasssa. Forgó viszontagság jarma alatt nyögünk.

Aldásos munkálkodása közben adáz

végzete nehéz tusára hívta ki, amely fölülmulta az ő erejét és sirba dőlt. — Eltűnik előttünk nyajas arca és viszi magával mocsoktalan bírói köntösét koporsójába.

Legyen áldott emléke közöttünk!

Széchenyi Aladár gróf indítványára Szabó Kálmán nagyhatású beszédét jegyzőkönyvbe foglalták s továbbá elhatározták, hogy a néhai alispán arcképét megfestetik a közgyűlés terme számára.

Ezután az alispán választás következett, amelyet a kandidáló bizottság fél órai tanácskozása előzött meg. Az egyetlen jelölt az alispáni állásra Sárközy Béla lévén, őt a főispán megválasztottnak jelentette ki a közgyűlés akaratából.

Az új alispánt küldöttség hozta el a terembe, ahol zugó éljenzéssel fogadták. Sárközy egyszerű fekete ruhában jelent meg s megindulva tette le a hivatalos esküjét, amely után a következő programmbeszéd felét mondta el.

Méltóságos Főispán ur! Tekintetes Törvényhatósági bizottság!

Meghatva állok itt e diszes helyen, amelyre a tek. törvényhatósági bizottság tagjainak bizalma engem emelt. Meghatottságomnak kettős indoka van: egy részről azon hála, a mit a bizalomnak fényes megnyilatkozása folytán érzek, másrésztől azon aggodalom, hogy a belém helyezett bizalomnak, úgy amint óhajtanám, megfelelni képes leszek-e? Aggodalommal vagyok e telve, mert tudom, hogy az alispáni állás nem csak jogokat, de terhes kötelezettségeket is ró reám, amelyekkel szemben annyival is inkább érzem gyengeségemet és fogyatkozásamat, mivel néhai Maar Gyula ur személyében egy olyan egyén volt elődöm, ki a vármegye közönségének osztatlan bizalmát bírta és aki a bizalmat nagy tudásával, fáradhatlan munkásságával, minden jóert hervülő nemes szívével, pur tán gondolkozásával teljes mérvben kiérdemelte és aki 30 év-t meghaladó vármegyei szolgálatával magának elévülhetetlen érdemeket szerzett. Hiszem azonban,

Es mi önzők vagyunk. Mi azért a jövőért, mely már nem a mienk, nem is akarjuk unokáinkat sem tanítani, sem inteni, sem dorgálni, sem büntetni. Ez lélektani oka a nagymamák kényeztetésének.

Mi csupán örülni akarunk nekik, mi csupán szeretni akarjuk őket!

Mi, a helyett, hogy azt mondanánk: »Ne tedd ezt, ne tedd azt, mert haragszom!« egyszerűen így szólunk: »Tegy amit akarsz, én szeretlek!«

Nem követelünk tőlük sem okosságot, sem kötelességet, egyetlen, egyetlen óhajításunk csak az, hogy szeressenek, hogy megsirassanak.

S ha majd egykor, ki tudja mikor? évek múlva vagy holnap talán? Babette halkan, lábuj hegyen, mint a hogy ő azt tenni szokta — belebben abba a kis szobába, hol annyit ült a nagymama ölében s nagymamáját csendes, békés, mélyes mély szenderben találja s piczi tündér ujját rózsás ajkára illesztve sutfogja a körülötte zokogóknak: »Psz!« a nagymamám alszik! fel ne ébresszék! Akkor nem srijatok! Ne ébresszék fel a nagymamát! Ő elfáradt. Hagyjatok pihenni, hagyjátok aludni, hagyjátok álmodni a legszebből, a legkedvesebből, a legédesebből: felőled óh Babette! drága kis Babette!

két csodás szem fényétől átragyogva: akkor sejtelmek lehet róla, hogy milyen a »Babette,« hogy milyen az első unoka.

De hát azt csak mi látjuk, mi értjük, mi érezzük, mi nagymamák! Ti többiek azt nem tudjátok.

Ezt a kiváltságot a jó Isten csak mienkünk adta kárpótlásul a letűnt ifjúságért, azért a sok tavaszért, sok virágért, mit elhervadni látunk, azért a sok reményért, illusióért, mit elvesztettünk, azért a sok csalódásért, keservért, bánatimért, mi szívünket érte.

Mikor életünkre árny borul, mikor eljő az este, melynek nincsenek csillagai, mikor rokonaink, barátaink már pihenni tértek, sőt gyermekeink is elhagyták, örökre elhagyták a régi fészket és úgy látszik a nap már leszállni kész, szemünknek a világ sötét, ha nézzük — akkor az ur int könyörületes kezével s ime száll, száll a gólya távol délvidekről. Rózsás fény kezd derengeni, mintha hajnalodnék, gyöngyvirág és ibolya illat árad felénk. Igen, itt a hajnal, itt a tavasz, itt az ifjúság: itt van az első unoka!

Igen, nekünk az unoka a visszaálmódott ifjúság, a visszavarázsolat nyár, melynek koszorujából egykor, mikor gyermekeink öltözködésből kintni kezdtek, napról-napra óráról-órára kihullott, kiveszett egy-egy virág.

Az unoka nem nő ki öltözködésből.

Arra nincs már elég idő.

A ház oly néma volt. Egyszerre halk apró, tipegő léptek zaja hallatszik, együttesen futás, ugrálás, tánczolás: Babette járni tanul.

Aztán megcsendül valamely névtelenül kedves, balga, minden észnek, bölcseségnek érthetetlen s minden szívnek és érzésnek oly édesen érthető madár csicseregés: Babette beszél.

Most egy leírhatatlanul megható melodióra édes, bohó szavak zendülnek meg:

„Mind azt mondják édesz nat mamám
Nem is szejetsz, nem is gondolsz jám
Pedig én tédedet nadon szejetjek
Deje vissza dódiaszt med a fájó szívemet!“
Babette dalol.

Egykor. Mikor is? talán rég elmúlt időben, vagy talán csak tegnap? manája a a Baba épen így futkosott, így csevegett, épen így dalolt.

A mult feltámad és egyesül a jelenel. Es a jövő? A jövő az nem a mienk, a jövő az nem a nagymamáké.

Az unoka életünk ösvényén az utolsó virág, egünkön az utolsó suvár, szívünk utolsó álma, utolsó boldogsága, utolsó szerelme.

Gyermekeinknek minden ölelésben így szólunk: Isten hozott! unokáinknak minden csókunk azt mondja: Isten veled!

hogy Isten segedelme, a tek. törvényhatósági bizottság tagjainak bizalma, jóindulata, a vármegyémet iránt érzett forró szeretetem, a bennem levő komoly elhatározás és erős akarat képessé tesznek arra, hogy a reám váró feladatoknak megfeleljek; ebben a hitben fogadom el e megtiszteltetést, melyért forró köszönetemet és legmélyebb hálámat nyilvánítom.

Eskümet letettem, hogy a királyhoz hű leszek, az ország törvényeit megtartom Most pedig ünnepélyesen fogadom, hogy összes erőmet, minden tehetségemet szeretett vármegyémmel szentelem, és a reám bizott vármegyei pecsétet, mint a hatalom külső symbolumát mindenkor hiven kezelem és teljes tisztaságában megőrzöm.

Irányelvem: tisztesség, becsület, szorgalom és igazságosság.

Tisztességgel akarom szolgálni a közügyet, a munkából kivenni akarom részemem, csendes és zajtalan munkát akarok végezni, mert a rohanó patak is inkább rombol, mint fejleszt, az életben is a csendes, de állandó munkának szoktak meglenni a sikerei. Véleményemnek minden időben, minden alkalommal szabadon és nyíltan, befolyástól menten fogok kifejezést adni; biztos kézzel, részrehajlatlanul, czéltudatosan óhajtom vezetni a vármegye ügyeit, ez által vélem biztosítani magamnak azon befolyást, ami az alispánt állásánál és hivatásánál fogva megilleti. Tudom azt, hogy némely község lakossága a súlyos közigazgatási viszonyok és a folyton szaporodó közterhek következtében nyomorúságos helyzetben van. Azért a községek háztartásában a takarékosági elveket érvényre emelni akarom, és tapasztalataimat a községek meglátogatásával is szaporítani óhajtom. A közönséggel való érintkezésben társadalmi osztályra való tekintet nélkül előzékenyen, őszintén járok el; a hol mulasztást vagy szabálytalanságot látok fenforogni, azt megtorlás nélkül nem hagyom.

A közjog és közérdek előmozdítására irányuló törekvésemnek azonban csak akkor van meg a kívánt sikere, ha a tek. törvényhatósági biz. tagjai, úgy e vármegyének kiváló szorgalmu és nagy képzettségű főjegyzője, Gabcsóvi Károly ur, úgy a főtisztviselők, általában az egész tisztikar engemet hathatós támogatásban részesítenek. A mikor tehát magamat a vármegye közönségének jóindulatába ajánlom, egyúttal a vármegyei tisztikarhoz, mint munkatársaimhoz azon kérelmet intézem, hogy az egymás iránti bizalom, kölcsönös szeretet és jó egyetértés által lelkesítve, közös erővel munkáljunk Somogyvármegye közönségének üdvére, szellemi és anyagi jólétének előmozdítására. Ha jóindulatu támogatásban részesülök és egészségem lesz, akkor az általam kifejtett tevékenységnek sikere el nem marad es célomat, hogy a bennem helye-

zett bizalomnak megfeleljek, elértem. Hogy ez úgy legyen, engedje a hatalmas Isten, a magyarok Istene.

Az alispán beszéde jó hatást gyakorolt a közgyűlésre kár, hogy e hatásból gróf Széchenyi Imre sokat lerontott üdvözlő beszédében, oly neveléses és egy volt miniszter jelölthöz nem méltó beszédet tartott, amely nagy visszatetszést keltett a teremben.

»Őn nagyrészen ősi családjának köszönheti megválasztását.«

»Legyen ősi és konzervatív a felforgató tendenciákkal szemben.«

A gróf maga is érezte, hogy elvetette a sulykot, rák vörös arcczal s kissé letörtten fejezte be üres beszédét, amely után Szalay Károly emberszeretetre kéri az alispánt s arra figyelmezteti, hogy ne legyen bürokrata, hanem vigyen vezérlő szerepet a közéletben és a társadalomban s végül azt a tanácsot adja az új alispánnak, hogy őseitől tanuljon és azok nyomdokain haladjon.

A közgyűlés ezután a főbírói választásokra tér át, amely három szavazatot szedő bizottság előtt folyt le. Először a marczalii főbírói állásra került a sor, 407 megyebizottsági tag közül 212 Lehner Vilmosra, 128 Brodszky Lajosra és 67 Bone Kálmánra adta le szavazatát. A főispán Lehner Vilmost jelentette ki éljenzés között a marczalii járás megválasztott főbírájának.

A kaposvári főbírói állás betöltésekor a szavazatok következőleg oszlottak meg Plachner Sándor 248, Pete Lajos 106 szavazat. A lengyeltóti főbírói állásra elrendelt szavazáskor Dr. Svastits Nándor 226, Bone Kálmán 56 szavazatot kapott.

Tehát megválasztottak:

Kaposvári főtisztviselő: Plachner Sándor
Marczalii » Lehner Vilmos
Lengyeltóti » Svastits Nándor dr

Még ezután is szavazott a közgyűlés és pedig titkos szavazással a közigazgatási bizottságba gróf Jankovics László drt. (86 szavazattal) választották be, ellenjelöltje Dr. Tevely Béla 56 szavazatot kapott. Végül a központi választmányba Dr. Marton Gyulát és gróf Jankovics Lászlót választották be. Elmult már 1 óra, amikor a gyűlést a főispán délután 4 órára halasztotta el.

Délután 4 órakor névesszámú bizottsági-tag részvétele mellett kezdtek tárgyalni a miniszterelnök körlevelére adandó választ, melyre az állandó választmány emelgős izü és lakáj hangu választ szerkesztett.

Gaal Gaszton egyáltalán ellenkezte, hogy a törvényhatóság üdvözölje a miniszterelnököt, hasonló szellemen szólalt fel Kapocsy Jenő és Szalay Károly. Szalaynak főleg az ellen volt kifogása, hogy a választartalma túl hízog hangoz van megírva, ezért ha a választ elküldenek, annak szövegének módosítását kéri. Széchenyi Aladár osztja részben Szalay véleményét, de a miniszter üdvözlésétől nem áll el. Némi stílus módosítással az állandó választmány javaslatát elfogadta a közgyűlés.

Ezután több kevésbé érdekes pont tárgyalása után a közgyűlés esti órákban véget ért.

— (Várakozás) A magyar politikai életben teljes szélesend uralkodik. Az ellenzéki képviselők nagy figyelemmel várják, hogy Tisza István gróf mit és meny-

nyit fog beváltani a sokat ígért engedményekből. Az általános vélemény az, hogy Tisza István grófnak nem lesz módjában még a nagy garral hirdetett sovány ígéreteit sem beváltani. Most azonban a politikai világ a várakozás álláspontján figyel és vár, vár, vár. . . .

— (A néppárt nem szerel le.)

A harczó ellenzék sorait a kormány szeretné megkritikálni, legalább a néppárti harczókat szeretné leszereltetni. A kormány félhivatalosai már hetek óta kürtölték is, hogy a néppárt leszerel. A néppárt hivatalos lapja azonban ujabban a híreszteléseket megczáfolja s azt mondja, hogy a néppárt épp úgy, mint a többi párt, megvárja a hadügyminiszter előterjesztéseit és a pozitív alkotások értékétől teszi függvé a további eljárást.

Városi közgyűlés.

— január 30.

A városi képviselőtestületet a február 4-iki városi közgyűlésen ugyancsak felingerelte Németh István polgármester makacssága, amely valóban ürhetetlenül kezd válni. A képviselőtestület e nézetének a közgyűlésen kifejezést is adott.

Az ülés egyik tárgya valóságos vihartidézett elő. Arról a már általunk ismertetett tervről volt a szó, hogy Grünwald Mórnak a Ferencz József kávéház tulajdonosának a város — az ő kérelmére — egy területet enged át a sétateren oly czélből, hogy azon egy kioszkot építsen. Ezt az épületet 15 év múlva köteles volna a fölépítő jó karban a városnak átengedni, amiért azon a helyen Grünwald 15 évig bért nem fizetne.

A polgármester (illetve a városi tanács) indítványozta is, hogy a szerződésbe menjen bele a város. A képviselőtestület talán bele is ment volna, ha több ellenzéki szónok, elsősorban Szalay Károly, majd Dr. Rózsa Ernő reá nem mutattak volna arra az abszurd dologra, amelyet itt szankcionálni akar a tanács a közgyűlés által.

Szalay Károly felszólalásában először a városi ügyészhez fordult, akitől jogi véleményt kért az egész tervbe vett ügyletről.

Röviden szólva a városi ügyész képtelen volt a kért felvilágosítást megadni, mire Szalay maga magyarázta el a közgyűlésnek, hogy mily veszedelmes komplikációk származhatnak abból, ha a szóban lévő szerződést fölületesen kötik meg és nem precziorozzák, hogy voltaképpen kinek a tulajdonát fogja képezni 15 éven át az a felepitendő kioszk épület.

Bakonyi Ferencz azt indítványozza, hogy küldjenek ki egy bizottságot, amelyben az ügyész is benne van s a bizottság állapítsa meg a Szalay Károly által jelölt irányban a szerződés szövegét a vállalkozóval.

Nagy derűtséget keltett Hirsch Ferencz jóhiszemű indítványa, amelyben azzal állott elő, kérjünk kölcsön egy szerződést valamelyik szomszéd

vároستól, amely már vállalkozóval építetett ilyenforma feltételek alatt kioszkot.

— Kérjünk kölcsön egy városi ügyészt! szolt közbe egy városi képviselő.

Ezután a polgármester a juttagyár vitájánál ismét idegességgel védte a tanács, illetve a maga álláspontját és ezt oly erőszakosan cselekedte, hogy valószínűs vihart keltett a teremben.

A heves vita vége azonban megis az lett, hogy a tanács indítványát megszavazták s egy teljesen új pontokból álló szerződés felmutatására kötelezték a városi tanácsot.

A gyűlés elején az elnöki jelentés után Rózsa Ernő dr. a Tallián-utca kiépítésére szánt 800 korona elégséges voltát kétségbe vonta s kijelentette, hogy nagyobb összeget ne követeljenek a közgyűléstől.

Szalay Károly az elnöki jelentésben foglalt bejelentésre, hogy a rendőrkapitány beadta lemondását, Leposits Ignác-nak meleg köszönetet kérszavazni, — mert a rendőrkapitány mindig a város megelégedésére töltötte be hivatalát, mely indítványt a közgyűlés éljenzéssel fogadott el. Szalay ezután még több észrevételt tett az elnöki jelentésre vonatkozólag.

Végül a közgyűlés Biró József közrendőrnek 400 korona kegydíjat szavazott meg s a Honvéd és Medgyes térnek országos vásár elzajlaira való látvételel határozta el, mire néhány ügyelintézés után a gyűlés véget ért.

HIREK.

— Kinevezés a törvényszék köréből. Az igazságügyminiszter Dr. Dománovics György kaposvári kir. törvényszéki joggyakornokot a dévai kir. járásbíró-sághoz aljegyzővé nevezte ki.

— Tarsasvacsora Szaploneczay tiszteletére. Február 3-ikán a szokásos orvos összejövetelt a korona szálló éttermében a kaposvári orvosok arra használták fel, hogy Szaploneczay Manó főorvost ünnepeikék az alkalomból, hogy kir. tanácsosi címmel lett kitüntetve. Az ünnepi vacsoránk Táttár Gusztáv vendéglős figyelme, kitűnő kiszolgálása és pompás terítése adott nagyobb kellemességet. Vacsora alatt több pohárköszöntőt is mondottak az ünnepekre, aki körül a következő ünneplők csoportosultak a fehér asztal mellett:

Dr. Szaploneczay Manó és neje, Dr. id. Ungár Lajos és neje, Dr. Ungár Géza és neje, Dr. Réthi Ignác és neje Dr. Fehér Henrik és neje, Dr. Schaffer Károly és neje, Dr. Gros Viktor és neje, Dr. Gáspár Imre és neje, Dr. Telegdi Zsigmond és neje, Dr. Szigeti Sándor, Dr. Ulman Antal és neje, Dr. Csurgó Jenő, Dr. Veisz Albert és neje, Német István, Dr. Csonka Gyula és neje, Dr. Szabó Samu és neje, és a helyőrségi ezred orvosok.

— Nagyváradi szabók a kaposvári szabók ellen Felelte érdekes harc folyik Nagyváradon, amely a kaposváriakat nagyban érdekl. Az ügy közelebbről érinti Somogyi Károly volt kaposvári szingazgatót, aki az idén ott jubileumot ül. Ez alkalomból a Nagyváradi erős kritikába részesítette Somogyit a többiek között elmondta róla, hogy színészeinek ruháit Kaposvárott készített

s a titkár által nagy összegeket huzat le ráta fejében. Felháborodtak erre a nagyváradi szabók és Somogyihoz a következő levelet intézték:

„Tekintetes Somogyi Károly igazgató urnak Helyben. Mi alulírott nagyváradi férfi szabó üzlettulajdonosok, valamint iparos szaktársaink, följötte sérelmesnek találjuk, hogy nagybecsű vezetése alatt álló „Szigligeti színház“ összes művésztársai szükséges ruháikat a helybeli piacteljes mellőzésevel Kaposvárot szerzik be oly formán, hogy az igen t. titkár ur a havi tizetésekből bizonyos összeget visszatart. Sérelmesnek találjuk pedig azért, mert nagy nevű írónk nevével nevezett Thália háza a mi keserves, nehéz küzdelmeink árán szerzett fillérek hozzájárulásával létesült s így mint Nagyváradi város adófizető polgárai joggal megkívánhatjuk az igen t. művész uraktól, hogy ha mi nekik hajlékot, otthont adunk, ők esérébe ezért ne hálátlansággal — mert annak deklarálatos — és nem törődéssel fizessenek. Hiszen a művész uraknak teljesen mindegy, hol szerzik be ruhaszükségletüket, csak jö legyen. Már pedig azt hisszük, hogy a nagyváradi szabó ipar a kaposváriával eddig még kiállotta a versenyt. Most, miután sérelmünkről tekintetességé eléggyé világos képet szerezhett magának, önként befogja látni, hogy kívánságunk jogosult. Ha pedig sérelmünk, kérésünk daczára sem orvosoltatnék, ugy kényszerítve leszünk a tek. színügyi bizottsághoz és a sajtóhoz, mint a méltányosság, az igazságosság leghathatósabb támaszához folyamodni. Kitűnötett, isztelettel a nagyváradi férfi szabóiparosok nevében az alulírotak“. Itt következnek az aláírások.

Erre a szabó afferre legközelebb vizsgálja fogunk térni, most meg nem foglalkozhatunk vele érdemileg mert értesülésünk szerint pikans hátere is van ez ügynek, amelynek felderítését nagyváradi tudósítónk kilátásba helyezte.

— Uj orvos Szigetvárott. Dr. Goldmann Leó gyakorló orvos letelepedett Szigetvárott s gyógykezelését már meg is kezdte.

— Somogy megye báljára a múlt héten küldték ki a diszes meghívókat. A rendezőség oly nagy buzgalmat fejt ki a bál érdekében, hogy annak sikere előrelát hatólag meglepő lesz.

— Jeggyűrű a zálogházban. Míg az embernek peyhes az álla: ifju és bohó. Az ifuság néha a süng elikiséri az embert, de a gondatlan novellairók állítása szerint rózsaszínűnek latjuk a jövőt: a házasság előtti. Ez így szokott lenni, hiába bizonyítja ellenkezőjét Káron József és Beniczkyne Bajza Lenke. Egy kaposvári diplomás fiatal embert, akiről itt szó lesz, a korona és az Erzsikebét kávéházban vigkedélyű, mulatós urfinak ismernek, akit csak, mint mondani szokás, kötelet lehet meglozni egy leány számára. Még a múlt év végén völégény lett a derék ur. Arany karikagyűrűt viselt az ujján, amelybe bele volt véste e név: Erzsike.

— Hiszen szép dolog lehet az a házasság, gondolta a völégény, de azért csak csöndesen siratgatta az aranyzabadságot, a vidám legényéletet, temetgette a színes emlékeket szaporán, mert az e-küvő napja tarsang végére volt kitűzve. A legényélettől Noe apánk óta bor mellett búcsuzik a haíandó ember, amint a vidám völégény is tette. Ha az ember nagyon busul sokat iszik, a sok bor pedig nemcsak hogy fejébe száll az embernek, hanem sok pénzbe is kerül, holottan a fiatal ur diplomája még nem jövedelmezett annyit, amennyit a torka igényeit. Mindezek után nem is olyan nagy csoda, az Erzsike nevet viselő csillogó karika gyűrű egyetlen sóhaj kíséretében bevonult a zálogházba. De a völégény becsüetére legyen mondva, huszonegyóra után már ott ragyogott mutatoujján az aranyos szinbolum. A

jegyes pároknak rendes szokása a jeggyűrűvel játszani. Le és fel huzogatják, csökolgaják, karikáznak vele s hasonló gyerekségeket visznek véghez vele. Egy ilyen nevedédes játék közben Erzsike kisasszony a völégénye jeggyűrűjébe tekint — oh jaj! — elsápad, elsikoltja magát és elájul. Az egész ház összeszaladt, alig tudták eszméltre hozni az elájult menyasszonyt, aki öt perc múlva magához tért s megvető eg nézett végig a völégényén.

— Nyomorult, hűtlen, gazember! kiálltott fel halásápadtan a menyasszony s ajtót mutatott a völégény urnak. Ez nem tudta eleinte mire magyarázni a dolgot, csak később vette szemügyre a jeggyűrűjét. Akkor derült ki a rettenetes valóság! A zálogházas ugyanis a kiváltaskor tévedésből egy idegen jeggyűrűt adott a völégénynek vissza, amelyben Erzsike helyett Mariska volt bevésve. Hogy a völégénynek sikerült-e aztan a félreértést eloszlatni és menyasszonykáját kibékíteni, arról egyelőre mit sem tudunk.

— Szabó Kálmán a múlt héten érdekes felolvasást tartott a Szabad Lyceumban a »Szocializmusról«. A felolvasást a közönség meleg óvációban részesítette.

— Látó János sikerei. Igaz, hogy van nekünk egy túlságosan elkényeztetett Szimplícziusunk, kinek bandájában a fiatal Babári nem csak a művészetet, hanem az elbizakodottságot is magasabb nívóra igyekszik emelni, mindazonáltal följötte szimpatikus cigány primás előttünk a sokkal szerényebb Látó János és az ő bandája, mely kiségitte a kaposváriakat gyakori átrándulásaival, amikor Szimplíczius takepni hagyott minket. Látó nem tudott a farsangon Dombóvárott boldogulni, ezért Zürichbe ment, ahol most fényes sikereket arat diadalainak helyszinéről írják a következőket:

„... Szemtanuja voltam én is annak a lelkes ünnepeletetésnek, melyben Látó bandája itt részeseül. Feszült figyelem mellett hallgatták a zenét és minden szám után szünet nem akaró viharos taps és tetszés zaj következett, különösen magyar darabok óriási tetszést arattak. A közönség sorából valóágos virágzapor hullott a cigányok felé, számos koszorút is átnyújtottak nekik. Szóval Zürich egészen el van ragadtatva Látó zenekarától.“

A »Neue Züricher Zeitung« január 18-iki számában pedig így ír Látó két hangversenyéről:

„Kiváló éleánk érdeklődés mellett hangversenyezett szombat és vasárnap este a Tonhalle-csarnokban az évek óta Lucernben időző Látó János dombóvári magyar zenekar. A tizenkét tagból álló zenekarnak néhány temperamentumos muszika van, különösen kiválik a kis bögös A vonós négyes kerekded kellemesen csengő összhangját igen hatásosan egészíti ki a klarinét és pedál-czimbalom. A magyar táncdarabok, népdalok, különösen a nagy tüzzel előadott csárdások és Budapest egyéb aktuális zenedarabjai, — amelyek a műsor legnagyobb részét teszik — óriási tetszést arattak a közönségnél és Látó ur a közönség zajos kívánságára kénytelen volt több darabot megismételni, sőt pótzámokkal kibővíteni a műsört. — A kitűnő magyar zenekar még néhány napig folytatja vendégjátékát.“

— Jótékony nőegylet, február 1-én nem sikerült bált rendezett a Korona szállóban, melynek oka főleg a »slendrián« rendezésben keresendő. A rendezőség különben elköveite azt az érihetelelen udvariatlanságot is, hogy a helyi lapok számára sem meghívót, sem tisztelet jegyet nem küldött. Jótékony egylet a sajtó jóindulata nélkül csak a nemes cziók érdeke ellen működhet. Ezt ajánljuk a rendezőségfigyelmébe.

— A pécsi Litke piknik. Ezt a lukullusi lakomát nem lehet a banális farsangi tudósítások szokásos kifejezéseivel megírni. Nem is lukullusi volt, hanem babylonai. A nagy Babylonban, — ahol abban az időben még úgy kezelék a nőket, hogy közülük senki meg ne öregedjék, mert hisz a nők leghőbb vágya akkor is az volt soha meg nem öregedni, — valami 6000 évvel ezelőtti pazar lakomát akart rendezni a nagy Noukodonozor király. . . de csak a legfiatalabb nőket rendelte be a lakomához,

— méltó fűszer gyanánt. A kevésbé fiatalok ezért — mert hogy öreg egy sem volt akkoriban köztük — eselt szóttek s a bált megobtruálták olyképp, hogy a kincseket érő étek és italok az akkori bűbájos asszonyok varázslata folytán a bál estéjén szívacsokká, mázgákká, a cypriusi és eufratmenti borok pedig, drágakövekké válnak. Litke Lenczi szökkői hegyén plántált asz után a babyloni megobstruált lakomát követő 6000 év múlva — vagy miként egy praehistorikus történeti buvárunk a híres Kunn egész biztonságga kiigazítja 6003 év múlva — egy csodatermészeü szőlőveszést, a melynek egy varázsütésére a pécsi vulkanikus forlatok közé kavartot babyloni márgák és drágakövek újra gyöngyöző borokká és mesés izjóságú ételekké változtak vissza. Ezeket élvezte és fogyasztotta pazarul f. évi febr. 1-én az új életre keltett pécs-babyloni lakomának most már ifjú ifjabb és kevésbé ifjú hölgyekkel tarkított fényes közönsége. Most tudtuk meg, hogy mulattak volna ez előtt 6000 helyesebben 6003. esztendővel Babylonban.

— Elmháborodást okozó haláleset. Barcsról írja levelezőnk Skalszecz Ferencz paraszt gazda pár héttel ezelőtti verekedés közben olyan súlyosan megsérült a fején, hogy hetek múlva bár a seb behégedt — megőrült. A beteg embert felszállították egy budapesti elmegyógyító intézetbe.

— Házassági jubileum férj nélkül. Érdemes házassági jubileumot ülték a napokban Kaposvárot. A bájos asszonyka (alacsony és barna) rendkívül szeretetreméltó; szeretik is sokan elragadó kedvességéért s innen van, hogy házi barátokban a házasság szenved hiányt. A férj áldott jó teremtes, imádja a feleségét s büszke rá, hogy mások is imádják. Amerre jár - kell, — mert sokat utazik — mindenfelé eldicsekszik vele, hogy milyen szép, milyen művelt, kedves és szellemes az ő felesége, a ki csak egyszer beszél vele, belé bolondul. Ez a férj, aki szarvaival díjat nyerne egy aggancksiállításon a mult héten nem volt Kaposvárot, meg is a főutcza lakásában olyan czéczót, zene - bonát csaptak a feleséggel, hogy éjjeli csendháborítás czímén a ház többi lakói s a szomszédok feljelentést tettek ellene. A kis asszonyka ugylátszik a férje elől elakarja tusolni a botrányt, mert diszesen, illatosan, mint a rózsza, maga állított be a rendőrségre.

— Igen asszonyom, mondta a rendőrkapitány, január 5-én este csendháborítást követek el az önök lakásában. A vedégei csupa fiatal ur — az utczai ablakból meleg vizet öntöttek ki s azt kiabálták, hogy: Éljen a szabad szerelem!

A hölgyecske elpirult és kacagva szólt:

— Házassági jubileumot tartottunk az nap volt tíz éve, hogy a férjemmel egybekeltem. Ezt ünnepeltük.

— Házassági jubileum? Hiszen a férje a városban sem volt akkor éjel.

— De különösl Uzteli ügyben Budapestest volt.

— Hát férj nélkül is lehet házassági jubileumot ülni? Kérdi ámulattal a rendőrkapitány.

— Mindent lehet, csak férjhez menni nem!

És a pompás válasz annyira meglepte a rendőrkapitányt, hogy az éjjeli csendzavarás ügyében elfelejtett ítéletet mondani; különben nem is lehetett volna, mert a férj volt megidézve. Igen a férj a vádlott, a bűnös, a férj a nagy — számár.

— Esküdtészi tárgyalások. A kaposvári törvényszéken Kisfaludy Akos elnöklése alatt február 3-án megkezdtek az esküdtészi eyklust. Az első tárgyalás vádlottja Szilágyi Emma 28 éves eséléd leány volt, aki ka ona kedvese Kócsa János ellen revolverrel merényletet követett el. A szerencsétlen leány mellett sok enyhítő körül-

mény merült fel, amiért az esküdték enyhe verdiktje alapján a bíróság betudta a vádlottnak büntetésképpen a vizsgálati fogságban töltött három hónapot és szabadlábra bocsátotta. Másik tárgyaláson Lendl Adám 17 éves fiu gyujtogatás miatt állt az esküdték előtt ezért a marasztaló verdikt alapján 10 hónapi börtönrre ítélte el a bíróság.

— Egy válópör részletei. Pár héttel ezelőtt egy kaposvári hivatalnok váldkeresetet adott be a felesége ellen. Tudniillik meggyőződött róla, hogy a felesége leveleket vált egy szöke katonatiszttel. Persze a férj, aki mellesleg mondva szabadulni akart a feleségétől, erkölcsi érzésének teljes felháborodásával adta tovább az esetet, úgy hogy abban a körben melyben ő forog elítélték a „bűnös“ asszonyt. Ezzel szemben a férjet a hitvesi hűség példányképeinek festették le. Az alig megindult válópert a mult héten egy nem várt incidens bolygatta meg. Ugyanis a kaposvári törvényszékhez apasági kereset érkezett be a férj ellen. A tévedések elkerülése végett megjegyezzük, hogy ezt a keresetet nem a feleség adta be,

— Pénztárosné szobakulcsa. Némileg pikáns ügyet tárgyalt a mult héten a kaposvári járásbíró. Egy kaposvári kávéház pénztárosnője volt a panaszos, X ur a vádlott, de a legfontosabb szerepet a pénztárosné szobakulcsa játszotta. A panaszosnő egy hirtelen szöke, karcu teremtes lángvörös ruhában, mellén virág csokorral, fején fehér matröz sapkával jelent meg a tárgyaláson s a bíró kérdésére oly negédes affektációdval adta elő panasztát, mintha kérkedni akart volna ezzel a pikáns históriával, amelynek ő a hősnője.

— Egy csuf deczemberi estén, gondolom 20-án történt járásbíró ur, — kezdi a panasznő, — X ur pénztárhoz dölve hevesen udvarolt nekem a kávéházban. Egy szerénytelen ajánlatot is tett, amelyet én barátságosan — visszautasítottam. Ejtélkor X ur elbucszott s elávozott a kávéházból e szavakkal:

— A legközelebbi vizontlátásra!

— Hajnali négy órakor hagytam el az üzlethelyiséget és fáradtan érkeztem haza. Lakom ajtaja előtt kollemeilen meglepetés ér: a kávéházban felejttem a szobám kulcsát. Bosszankodva kullogtam vissza, de még nagyobb lett bosszúságom, amikor ott sem találtam sehoh a kulcsot. Mi volt mást tennem éjnek idején felkötöttem egy lakatost, akivel felakar am företni a szobám zárját. A segéd alig dugta be az ákulcsot, felkiáltott:

— Belül van a kulcs!

— Jésszusom, ki van a szobámban? kiáltottam fel. Tetszik tudni ki volt benn bíró ur?

— Nem én, volt a válasz.

— X ur, ki most itt ül a vádlottak padján.

— Hogyan került X ur a kisasszony szobájába? Kérdezte a bíró.

— A kávéházban kilopta észrevétlenül a muffomból a szobám kulcsát s engem megelőzve lakásomra ment.

— De kisasszony, fordult X ur esdeklő hangon a panaszosnőhöz, hiszen emlékezhet reá, hogy ittás állapotban voltam, — hiszen együtt ittunk — nekem úgy rémlik, hogy maga saját kezüleg adta át nekem azt a kulcsot.

— Igas, hogy nekem is „spiczem“ volt akkor éjjel, de én úgy emlékszem, hogy nem adtam oda.

— Gondolja meg csak egy kissé, a dolgot mondja a bíró, mert a vallomására esetleg esküt is kell tenni.

— En ugyan egy szobakulcsért nem esküszöm meg, válaszolja a kasszatündér.

— Akkor felmentem X urat s a költségekben magát marasztalom el kisasszony.

— Kérem bíró ur, fejezé be a terhelt

ur, nem érzem teljesen ártatlannak magam e kulcs ügyben, azonban beismerésben sem vagyok, mindazonáltal a költségeket hajlandó vagyok kifizetni a kisasszony helyett.

Ezt az előzékeny nyilatkozatot a pénztárosnő lekötözö mosolylyal fogadta s a telek a gonosz Amor nagy örömeire kibékülve távoztak Juszticia bölcs papjától.

— Gyujtogató gyermek. Szabó Vendel 11 éves gyermek a Teklafaihoz tartozó Tóti pusztán Rábe Kurt — bérlő 400 kor. értékű szalma kazalát felgyujtotta. A gyermek a kazalhoz közel tüzet rakott, ebből keletkezett a veszedelem.

— Ne fogjuk meg a kilincset ezt a bölcs tanácsot adja a hivatalos lap február 4. számában, mert ezáltal a ragadós betegségek terjednek. Így a trahomás ember, — mondja a hivatalos lap, — össze keni érintésével még a kilincset is, ha most azt egy egészséges ember megfogja s azután a szemét megdörzsöli megkaphatja trahomát. Szép és bölcs tanács, de hát hogy menjünk be ezután a szobába? Felelet: berugjuk az ajtót, ha nem nyílik, akkor török, vagy szakad, de mindenképpen be jutunk.

Mi történik külföldön?

Ausztriában a csehek nagy küzdelmet folytatnak Körber miniszterelnök ellen. Az osztrák miniszterelnök magyar kollégájának példájára egyezkedni akar a veszedelmes ellenféllel, de a csehek kereken kijelentették, hogy Körbernek előbb tettekkel kell bebizonyítania, hogy a cseh nép jogát tiszteletben tartja s csak azután áll vele szóba. Az orosz-japán konfliktus je enlegi helyzete az, hogy hivatalos körök erősen bírnak még ma is a békés megoldásban, míg az általános közvélemény tulajnyomó része azt kizártnak véleleményezi. Hogy melyik részen van az igazság, ki tudná megmondani? Annyi kétségtelen, hogy ma már egyedül Japántól függ a béke, vagy háboru. Es az is bizonyos, hogy Japán esetleges győzelme sokkal kevesebb kárt fog okozni Oroszországnak, mint Oroszországnak Japannak.

Felelős szerkesztő:

Karacsony Aladár

Laptulajdonosok és kiadók:

Szalay Karoly és Rózsa Ernő dr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal telefon száma 15.

KÖNYV-

NYOMDAI

MUNKÁK

felvételnek

Kéthelyi L. és Társánál
Kaposvárott.

